

Laura
Kneidl

Někdo

NO
VÝ

ROMÁN

Někdo
NOVÝ

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2021

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1761-3 (pdf)

Laura Kneidl

Někdo
NOVÝ

*Pro všechny,
kteří se poznají
na stránkách této knihy*

*„Měj odvahu být sám sebou.
Je to proces,
se kterým můžeš začít kdykoli.“*

ANABELLE STEHL

Playlist

Hozier – Someone New
Selena Gomez feat. Marshmello – Wolves
Taylor Swift – Dress
Raleigh Ritchie – Stronger Than Ever
Demi Lovato – Sorry Not Sorry
Beyoncé – Hold Up
Mika – Grace Kelly
Selena Gomez – Bad Liar
Linkin Park – Waiting for the End
The Darkness – I Believe in a Thing Called Love
Five Hundredth Year – I Did Something Bad
Shinedown – Devil
Harry Styles – Sign of the Times
Jennifer Rostock – Kaleidoskop
Nightwish – Ever Dream
A Great Big World feat. Christina Aguilera – Say Something
Keiynan Lonsdale – Preach
Selena Gomez feat. Gucci Mane – Fetish
Hozier – Take Me to Church
Casper – Flackern, Flimmern
Snow Patrol – What If This Is All the Love You Ever Get?

1. kapitola

Jak dlouho to ještě budu muset snášet?

Tu otázku jsem si toho večera pokládala už poněkolikáté, zatímco si mě Gwendoline Finnová, nejlepší kamarádka mé matky, měřila od hlavy k patě. Zkoumavým pohledem sklouzla z mých černých vlasů s krátkou ofinou přes šaty Louis Vuitton až k botám – starému páru Jimmy Choo z předposlední jarní kolekce. Pokrčila nos, což se na její tváři, zkamenělé botoxem, projevilo jen letmým záškubem.

Já jsem ale v tomhle světě žila od dětství a časem jsem se nehybné tváře místní smetánky naučila číst.

„Doneslo se mi, že nejdete na Yale,“ řekla paní Finnová. Tón jejího hlasu byl přehnaně přátelský a zároveň odměřený, jako by mě neznala už od narození. Jako by mě nezažila, když jsem nosila pleny a cpala si do pusy písek.

„To jste slyšela dobře,“ odpověděla jsem. Cítila jsem se jako Sam Winchester v seriálu *Supernatural*, který byl odsouzen sledovat, jak jeho bratr umírá různými způsoby znovu a znovu. Mým prokletím zase bylo vést celý večer ty samé řeči. Rozhovory se sice lišily volbou slov, ale všechny končily stejně: nepochopením a opovržením.

„A skutečně tedy půjdete na místní školu?“

Než jsem přikývla, toužebně jsem se zadívala na jeden z východů.

Paní Finnová na mě zírala šokovaně a s nádechem znechucení, jako by se bála, že bych se na MFC – Mayfield College – mohla nakazit nějakou infekční chorobou. Už už jsem se jí chystala vyložit, jak dobrou pověst MFC má, ale stejně by to nepochopila. Cokoli, co se nejmenovalo Yale, Brown, Dartmouth, Harvard nebo Princeton, bylo v představách těchhle lidí pod jejich důstojnost. Přijatelný byl ještě tak semestr strávený v Evropě.

„Ale stále plánujete studovat práva, že?“

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem s falešným úsměvem a snažila se nemyslet na to, jak moc se mi ty následující roky budou zajídat. Faktem bylo, že mě nezajímala ani politika, ani zákony, ani náš právní stát. I když právnická profese teoreticky zajišťovala větší spravedlnost ve světě (což byla pěkná představa), v praxi to především znamenalo, že bohatí lidé byli ještě bohatší a chudí ještě chudší. Aspoň to odpovídalo tomu, co jsem v posledních letech vyzorovala.

„To vaše rodiče jistě velmi těší,“ řekla paní Finnová, ale ve skutečnosti si myslela: *Alespoň své rodině neuděláš ještě větší ostudu studiem umění.* „A váš bratr? Právě teď cestuje po Evropě, že?“

„Ano,“ odpověděla jsem znuděně. Proč mě ta žena obtěžuje otázkami, na které už zná odpovědi? No, přinejmenším věděla, jaké lži rodiče šířili. Pravda byla v jejich očích příliš zahanbující, než aby se o ni dokázali podělit se světem. Přitom to byli oni, kdo by se měl stydět.

„Můj nejstarší syn, Carter, strávil několik měsíců v Itálii. Skvělá zkušenost.“ Paní Finnová zvedla ruku a mávla na servírku.

Okamžitě přispěchala mladá žena v bílé košili a černých kalhotách s tmavými kšandami. Vlasy měla pevně stažené dozadu, a přestože se usmívala, její pohled byl prázdný. Nechtěla tu být o nic víc než já. Bez mrknutí oka podala paní Finnové podnos, aby na něj mohla položit prázdnou sklenku od šampaňského a vzít si plnou. „Máte ještě humrové jednohubky?“

„Zeptám se v kuchyni.“ Servírka podala podnos i mně.

Odmítla jsem potřesením hlavy, i když s trochou alkoholu by byl tenhle večer nepochybně snesitelnější. Ale nebylo vhodné, abych jako dcera dvou právníků porušila zákon o alkoholu, zejména ne v přítomnosti klientů, kteří jim svěřili milióny.

„Michaello, tady jsi!“

Hlas moje matky, která se blížila přímo k nám, přiměl mě i paní Finnovou vzhlednout. Měla na sobě tmavý kostým s plisovanou sukní a její vysoké podpatky hlasitě klapaly na leštěné mramorové podlaze. Na rozdíl od mnoha svých přátel neměla moje matka ještě žádný botox, její vrásky a pihy na nose, které jsem zdědila i já, zakrývalo jen několik vrstev make-upu.

„Už tě hledám celou věčnost, chci ti někoho představit. Znáš Marshalla Millingtona?“ Výmluvně ukázala na mladého muže, kterého táhla za sebou. Byl přibližně v mém věku, osmnáct nebo devatenáct, ale jeho šedý oblek vypadal, jako by si ho vzal ze skříně mého otce.

„Těší mě, že vás konečně poznávám,“ řekl Marshall a podal mi ruku. Měl roztomilý úsměv.

Potřásla jsem mu rukou. „Marshall Millington. Pěkná aliterace. Jste superhrdina?“

„Co prosím?“

„No, jako Peter Parker nebo Wade Wilson,“ vysvětlila jsem.

„Kdo jsou ti lidé?“ zeptal se nechápavě a očima hledal pomoc u mé matky, která na mě varovně pohlédla a sotva znatelně zavrtěla hlavou. Nehodilo se, aby mladá žena mluvila o superhrdinech a komiksech. To bylo vyhrazeno jen dětem, lépe řečeno malým chlapcům, aspoň ve středověkém světě, ve kterém žili moji rodiče.

„Spiderman? Deadpool? Nebo Hulk? Bruce Banner.“

Zmatek v Marshallových očích byl teď ještě větší. Jak můžou být tito lidé tak světaznalí a zároveň žít na Marsu? Kdybych začala mluvit o Wall Street, dokázal by Marshall pravděpodobně vést hodinový monolog o akciích, měnových kurzech a světovém trhu.

„Nic si z toho nedělej,“ přispěchala mu matka na pomoc. „Ani mně ta jména nic neříkají. Michaella měla vždy velmi zvláštní vkus.“ K zbláznění okouzlující. Poplácala Marshalla po rameni a zlaté náramky jí zacinkaly na zápěstí.

„Paní Finnová?“ Servírka byla zpět. Podnos se sklenkami šampaňského vyměnila za jiný, s jednohubkami.

Paní Finnová, moje matka a Marshall si vzali každý jeden malý porcelánový talířek a nandali si.

„Ty nechceš nic jíst?“ Matka na mě tázavě pohlédla.

„Ne, díky, nemám hlad,“ zalhala jsem. Popravdě řečeno jsem umírala hlady, ale neměla jsem nejmenší chuť znovu vysvětlovat, že humr a kaviár zrovna nezapadají do mého vegetariánství, a tak jsem šetrila dechem.

S předstíraným zájmem jsem poslouchala Marshalla, jak mluví o své stáži v jedněch novinách, a jak dělal interview s Donaldem Trumpem juniorem. Samozřejmě že byl republikán, co jiného? Zůstala jsem, dokud se rozhovor nestočil k našemu prezidentovi, pak už jsem to nemohla vydržet ani o vteřinu déle. S omluvou,

že se chci trochu osvěžit, jsem spěchala, aby mě nestihli oslovit další klienti a obchodní partneři mých rodičů.

Proběhla jsem salómem s vysokými stropy, tmavým čalouněným nábytkem a gigantickým arkýřovým oknem, které vedlo do zahrady. Ale místo toho, abych vešla do koupelny, jsem prchla do kuchyně. Hlučné hlasy a pronikavý smích za mnou zeslábly a já jsem si poprvé za dvě hodiny oddechla.

I když se rodiče v této místnosti nikdy nezdržovali, měli jsme kuchyň o velikosti malého bytu, s dokonale profesionálním sporákem, jaký by jistě chtěl mít ve své restauraci každý pětihvězdičkový kuchař. Vařila tady ale jen naše hospodyně Rita. Teď tu byly jednohubky, které roznášel najatý personál cateringové firmy, a nejen ty. Všude stály fóliemi zakryté tácy a nádoby na uchování jídel.

Otevřela jsem ledničku, monstrózní kus z nerezové oceli se dvojími dveřmi a dostatkem prostoru na uskladnění potravin pro desetičlennou rodinu. Zívla na mne prázdnota, uvnitř se krčilo jen pár smoothies a drobných předkrmů. Po zavření lednice jsem si sundala lodičky a vyšplhala na kuchyňskou linku, což byla v těsných šatech docela výzva. Jelikož rodiče nestrpěli v domě rafinovaný cukr, schovala mi Rita vždy několik čokoládových tyčinek v zadním rohu jedné ze skříněk. Ale můj sklad byl prázdný.

„Fantastické,“ zabrblala jsem mrzutě a chystala jsem se slézt z linky, když se za mnou rozletěly dveře. Trhla jsem sebou a musela jsem se zachytit jedné ze skříněk, abych nesklouzla. *Do háje.* Pomalu jsem se otočila a očekávala, že uvidím matku, která mě stále sledovala. Od incidentu před dvěma lety mě během událostí tohoto typu málokdy spustila z očí. Nebyla to však moje matka, kdo vrazil do kuchyně, ale číšník.

Zůstal stát, jako by do něj uhodil blesk, a zíral na mě vytřeštěnými očima. Jak jsem se snažila rychle dostat dolů, vyhrnuly se mi šaty, což chlapíkovi poskytlo dokonalý pohled na mé červené krajkové spodní prádlo. Zíral na mě naprosto nestydatě.

Vyzývavě jsem zvedla obočí. „Líbí se ti ten výhled?“

Zvedl oči od mého pozadí k mému obličejí a lhostejně pokrčil rameny. „Pokud mám být upřímný, tak mám raději černé prádlo, ale červené taky ujde.“

Jeho drzá odpověď mě úplně vykolejila. Většinou se mnou lidé, kteří pracovali pro moje rodiče, zacházeli jako se syrovým vejcem. Ať už proto, že si mysleli, že jsem naivní hlupáček, nebo proto, že se báli, že by je ten rozmazlený spratek mohl nechat vyhodit. Z tohoto důvodu přede mnou říkali jen věci, o kterých si mysleli, že je chci slyšet.

Seskočila jsem dolů, přetáhla si šaty přes stehna a pozorně jsem se na toho chlapa podívala. Byla jsem si jistá, že tenhle mi dnes žádné šampaňské nenabízel. Jeho hranatých rysů a plných rtů, které se teď zkroutily do křivého úsměvu, bych si určitě všimla. A ačkoli jeho špičatý nos byl k jeho tváři trochu moc velký, nic to neměnilo na skutečnosti, že byl zdaleka nejatraktivnějším mužem večera. Jeho hnědé vlasy připomínající tmavý karamel byly příliš dlouhé, jako by zmeškal termín u holiče, a měl je sčesané dozadu chaotickým způsobem, který by se mojí matce nelíbil.

„Černá je nudná,“ odvětila jsem nakonec.

„Černá je elegantní.“

„A tvoje spodní prádlo je černé?“ Sklonila jsem hlavu a z dálky se pokusila rozeznat barvu jeho očí, což bylo v umělém světle ze stropních reflektorů prakticky nemožné. Ale byla jsem si jistá, že jsou modré nebo zelené, nikoliv hnědé jako moje.

Na číšnickově tváři se objevil pobavený výraz a v jeho hladce oholené tváři se vytvarovaly dolíčky. Naprosto nevzrušeně odložil prázdný podnos, jako by polosvlečené ženy, které šplhají po kuchyňských skříňkách, vídal denně. „A kdo říká, že vůbec nějaké spodní prádlo nosím?“

„Je ti jasné, že tady podáváš jídlo, že?“

„Ale to dělám rukama, a ne svým...“ Odmlčel se a stiskl rty, aby zadržel slovo, které měl bezpochyby na jazyku, a pak si odkašlal. „Co tady vlastně děláš? Hledáš něco?“ Ukázal na otevřenou skříň.

„Jídlo.“

„Toho tady máme spoustu.“

Odfrkla jsem si. „To vidím, ale máte taky něco bez kaviáru, humrů a jiných mrtvých zvířat?“

„Obávám se, že ne.“

„Sakra.“ Se zasténáním jsem se opřela o příborník a chytila jsem se oběma rukama za břicho, jako bych chtěla ukonejšit svůj hladový žaludek, aby mi v něm nekručelo. Proč jsem se cestou sem nezastavila ve *Whole Foods*?

„Možná ti můžu pomoci.“ Číšník přišel blíž, až jsem si všimla, že jeho oči jsou zelené. Ne světlé jako pupeny na jaře, ale tmavé jako listy těsně předtím, než zhnědnou a spadnou ze stromů. Místo toho, aby se přede mnou zastavil, prošel kolem mě do spíže, kde se obvykle skladovaly jen konzervy a suché potraviny. Ale dnes v ní bylo naskládáno několik tašek a bund. Klekl si a prohrabával se v té hromadě. Neviděla jsem, co hledá, dokud se nenaroval a nepřišel ke mně se sendvičem. Beze slova mi ho podal.

Neváhala jsem. „Díky, tohle máš u mě.“

„Rád bych dostal spopitné.“

„Máš ho mít.“ Rozbalila jsem sendvič z fólie a poté, co jsem se ujistila, že v něm není opravdu žádné maso, jsem se do něj hladově zakousla – a s úlevou vydechla. Chutnalo to fantasticky, a nejen proto, že jsem byla totálně vyhladovělá. Chléb byl nadýchaný, jako by byl čerstvě upečený, a místo pouhého plátku sýra a majonézy obsahoval navíc salát, okurku a rajče – a to všechno lehce ochucené hořčicí a ještě něčím sladkým, co jsem nedokázala zařadit.

Číšník mě sledoval. Pomalu a zároveň intenzivně bloudil pohledem po mém těle, jako by nechtěl vidět jen můj upravený vzhled, ale taky osobnost, která se pod ním skrývá. Ten večer si mě prohlíželo mnoho mužů, jejichž zvědavost mě nechala chladnou. Teď se mi ale zrychlil tep.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se s plnou pusou. „Já tě pořád tituluju jen jako číšníka.“

„Lidi mi už říkali hůř.“ Ta poznámka mu z pusy vylétla rychle, ale v očích jsem mu zahlédla temný záblesk, který neodpovídal lehkému tónu jeho hlasu.

Netrpělivě jsem čekala, až se představí, ale nic neříkal.

„Tak už mi to pověz,“ naléhala jsem.

Nevěděla jsem, proč pro mě bylo tak důležité zjistit jeho jméno, pravděpodobnost našeho dalšího setkání se blížila nule. V těchto cateringových společnostech se zaměstnanci neustále měnili. Studenti přicházeli a odcházeli během semestrů, jak se jim to zrovna hodilo. Nebyla jsem si ale jistá, jestli je jedním z nich. Byl o něco starší, asi kolem pětadvaceti, ale mohl ještě taky studovat. Třeba něco zvlášť náročného, jako je medicína, nebo už dělat doktorát.

„Julian,“ odpověděl konečně a to bylo vše: Julian. Žádný titul, žádné druhé jméno, žádné příjmení, které by ho zařadilo a které by mi napovědělo, kolik peněz má jeho rodina.

Usmála jsem se a vyhoupla se na linku. Moje nohy se pohupovaly ve vzduchu. „Já jsem Mikey.“

„Vím, kdo jsi. Michaela Rosalie Owensová.“

„Když to řekneš takhle, zní to trochu děsivě. Jako bys byl stalker.“

„Nejsem stalker. Jsem jen číšník s nastraženými ušima. Lidé o tobě mluví.“

„A co říkají?“

„Tohle a tamto. Nejvíc ze všeho spekulují o tom, proč nejdeš na Yale. Mají podezření, že jsi těhotná, jako tehdy malá Lilly Sullivanová. A otcem je pravděpodobně syn vaší hospodyně, se kterým jsi měla před nějakou dobou poměr.“ Julian zavrtěl hlavou, jako bych ho zklamala.

Obrátila jsem oči v sloup a kousla do sendviče, jako bych mohla spolknout své pocity spolu s chlebem. Lidé se chovali, jako by byl konec světa, že jsem nešla na některou z univerzit Ivy League, tzv. Břečťanové ligy. Ale jak jsem mohla jít na Yale s čistým svědomím, aniž bych věděla, co je s Adrianem? Protože on byl v Evropě asi stejně, jako já byla těhotná – naši ho vyhodili poté, co ho před měsícem nachtali v posteli s jiným chlapcem. Homosexualita nezapadala do konvenčního světonázoru našich rodičů a jejich obchodních partnerů. I když by se žádný z jejich klientů neodvážil otevřeně vyslovit proti Adrianově sexuální orientaci (nikdo nechtěl být považován za ignoranta), postupem času by si většina z nich našla výmluvy, aby se od jejich kanceláře distancovali, ze strachu před pošpiněním svého jména nějakými řečmi.

Od té doby jsem už Adriana neviděla. Jen jednou se v noci vplížil do domu, aby si sbalil pár věcí a vrátil klíče. První týden po „incidentu“ jsem se svými rodiči ani nepromluvila a vynaložila

jsem všechny síly, abych svého bratra-dvojče našla. Neúspěšně. Nebyl nikde. Nebyl se svými přáteli. Nebyl ve své oblíbené kavárně. A nebyl ani v Muzeu moderní architektury, které považoval za svůj druhý domov. Ale ať už byl kdekoli, nechtěl, aby ho našli. Ani abych ho našla já. Nemohl se ale dostat daleko, protože rodiče mu zablokovali všechny účty. Stále musel být někde poblíž, a proto jsem nechtěla opustit Mayfield kvůli Yale. Adrian svůj zápis na vysokou stáhl, i když vždycky snil o tom, že půjde na elitní univerzitu, mnohem víc než já. Nemohla bych jít za jeho snem bez něj a nechat ho ve štychu. Nechtěla jsem být tři tisíce mil daleko, kdyby se rozhodl vrátit, chtěla jsem tu být pro něj. Potřeboval přinejmenším moji podporu, když už ji nedostal od rodičů.

Nikdy jsem nepochopila, co je přimělo poslat Adriana pryč, a část mě jim to nikdy neodpustila. Celkově to ale nebyli špatní lidé. Odjakživa nám dávali všechno, co jsme potřebovali – oblečení, jídlo, střechu nad hlavou i lásku. I když hodně pracovali, nejméně jednou týdně si vždycky našli čas na společný večer. Až do doby před měsícem. Upřímně jsem doufala, že by se to mohlo vrátit a že by se naši rodiče jednoho dne mohli naučit brát Adriana takového, jaký je. Protože měli mě a já bych byla vším, co vždycky chtěli – studentkou práv, právničkou, obchodní partnerkou a dědičkou.

„Chutná ti ten sendvič?“

Julianův hlas mě vytrhl z myšlenek. Zamrkala jsem. „Ano. Je dobrý. Proč?“

„Protože ses právě ušklíbla, jako by tě někdo nutil jíst bláto.“

„Promiň, to nepatřilo tomu sendviči.“ Usmála jsem se, ale sama jsem cítila, že to působí trochu křečovitě a jinak než před pár minutami. Vždycky když jsem přemýšlela o Adrianovi

a budoucnosti, mělo to na mě takový účinek. Musela jsem se rozptýlit. V tomhle stavu jsem se nemohla vrátit na večírek. „Kde schováváte šampaňské?“

Julian zvedl víko polystyrenové krabice. Z nádoby s chladicí jednotkou, která udržovala alkohol studený, se zvedla mlžná pára. Vytáhl láhev a velmi zručně ji s charakteristickým hlasitým bouchnutím otevřel.

Můj pohled sklouzl na jeho svalnaté paže, které se rýsovaly pod bílou košilí. Julian nebyl fitness šílenec, ale bylo zřejmé, že se o sebe stará. Jeho tělo bylo štíhlé a šlachovité.

Všiml si mého zkoumavého pohledu, ale místo toho, aby ho vrátil nebo aby reagoval samolibým úsměvem, otočil se a přinesl sklenici. Nalil do ní šampaňské až po okraj a podal mi ji.

„Díky.“

„Jen dělám svou práci.“

Jeho práce ale nebyla dát mi sendvič, který si přinesl, nebo dělat mi společnost, zatímco jsem se schovávala před ostatními hosty. A to jsem opravdu ocenila.

„Dej si taky sklenku. Připijeme si.“

„To nesmím.“

Zamračila jsem se. Že bych se v odhadu jeho věku spletla? „Ale no tak. Jen skleničku.“ Natáhla jsem nohu a šťouchla do něj špičkou červeně nalakovaného palce. „Já vlastně taky ještě nesmím pít.“

„Nemluvím o svém věku, ale o tom, že jsem v práci.“

„Pracuješ pro *moje* rodiče.“

„Tím se nic nemění.“

„Prosím.“ Vyšpulila jsem spodní ret. „Pít sama není žádná zábava.“

Julian zaváhal a zamyšleně se na mě podíval, jako by zvažoval, jestli moje prosba stojí za porušení pravidel.

A právě v té chvíli jsem začala svých slov litovat. Neměl by kvůli mně riskovat svou práci. Žádat to po něm bylo arogantní a nestoudné. Bylo to něco, co by udělala moje matka, ale ne já. Chystala jsem se Julianovi říct, aby na to zapomněl, když si povzdechl, popadl flétnu na šampaňské a do poloviny ji naplnil.

„Půl skleničky musí stačit,“ řekl. „Na co si chceš připít?“

„Aby ten večer rychle utekl,“ řekla jsem a doufala, že si matka nevybere zrovna tuhle chvíli, aby zašla do kuchyně.

„Na zdraví.“

„Na zdraví,“ zopakoval Julian a vykročil ke mně se sklenkou, přičemž se mu lehce vyhrnul rukáv.

Zdálo se mi, že jsem zahlédla na jeho předloktí jizvu, ale látka sklouzla zpátky tak rychle, že jsem si nebyla jistá, co jsem skutečně viděla. Abych nevypadala ještě necitlivěji, mlčela jsem a usrkávala šampaňské. Víno mě brnělo v krku, bublinky vybuchovaly jako prskavky, když se najednou ozvalo silné bzučení. Instinktivně jsem ztuhla, ale byl to jen Julianův mobil.

Položil skleničku, vytáhl telefon z kapsy a předtím, než hovor přijal, se trochu zamračeně zadíval na displej.

„Ahoj, co se děje?“ Otočil se ke mně zády a o několik kroků popošel, zatímco mu volající odpovídal.

Rychle jsem kousla do sendviče, jako by moje žvýkání mohlo přehlušit Julianův hovor.

„Tak to vezmi a hod' to do záchoda.“

Zamračila jsem se. S kým to proboha mluví?

„Teď s tím prostě nemůžu nic udělat.“

„...“

Julian si povzdechl. „Tak ať to uklidí Cassie.“

„...“

„No tak to nech ležet, dokud se nevrátím.“ Začal do polystyrenové krabice skládat špinavé skleničky, které ostatní čišníci nechali na lince. „Dvě nebo tři hodiny.“

„...“

Julian frustrovaně zavrčel a třel si nos mezi palcem a ukazováčkem, zatímco osoba na druhé straně s ním evidentně dál mluvila. Konečně svěsil ruku. „Díky, uvidíme se.“ Ukončil hovor a zastrčil mobil zpátky do kapsy kalhot. Pomalu se ke mně otočil, zachytil můj tázavý pohled, ale nic neřekl.

Když jsem si uvědomila, že mi k tomu hovorů sám nic neřekne, zeptala jsem se: „Kdo to byl?“

„Můj spolubydlící.“

„Musíš jít?“ chtěla jsem vědět a byla jsem překvapená, jak moc si přeju, aby odpověď zněla „ne“.

Julian zavrtěl hlavou a pramen hnědých vlasů mu spadl do obličeje. „Můj kocour se vykadil pod gauč a spolubydlící to nechce uklidit, ale nechce to tam ani nechat. Mám ho teprve týden.“

„Kocoura, nebo spolubydlícího?“

Julian se zasmál. „Kocoura.“

„Jak se jmenuje?“

„Laurence.“

Naposled jsem kousla do sendviče a zbývající půlku jsem podala Julianovi. Neměl by kvůli mně po zbytek večera pracovat hladový. „Vždycky jsem chtěla kočku, ale rodiče mi to nikdy nedovolili.“

„Proč?“

„Bojí se chlupů na svém drahém oblečení.“

„K čemu jsou válečky na chlupy?“

Pokrčila jsem rameny, a zatímco Julian jedl zbytek svého sendviče, vyprávěla jsem mu o akváriu, které mi rodiče dali, když mi bylo sedm. Ale Julian dojedl příliš rychle a naše sklenky byly prázdné. Už jsem neměla důvod zůstat dál v kuchyni, a navíc by si matka brzy všimla mého zmizení.

Seskočila jsem z linky a vklouzla do bot. „Myslím, že je čas se vrátit,“ řekla jsem, ale nehýbala jsem se z místa.

„Proč chodíš na večírek, který tě nebaví?“ zeptal se Julian a čistil naše skleničky se samozřejmostí, která naznačovala, že v této práci není nováčkem.

„Protože nemám jinou možnost.“

Julian tázavě zvedl obočí.

„Chci se odstěhovat a momentálně si hledám byt. Nemůžu si to ale sama dovolit, tak jsem se dohodla s rodiči. Zaplatí mi byt a vysokou školu a já za to musím u nich jednou týdně večeřet a aspoň na chvíli se ukázat na všech jejich společenských akcích.“

„To zní jako férový obchod.“

„Já vím.“ Bylo to víc než fér. Několik hodin mého času výměnou za tisíce dolarů. Přesto jsem nenáviděla každou vteřinu. „A proč jsi tady ty?“ zeptala jsem se. Julian vypadal stejně neradostně jako já a ještě se ani nepřiblížil k salónu.

„Copak to není zřejmé? Přece abych vydělal peníze. Laurence je možná malý, ale stojí jmění.“

„A kolik tady dostaneš zapláceno?“

„Sedmdesát pět dolarů.“

„Za hodinu?“

Zasmál se. „Za celý večer.“

„Ale to není moc.“

„Je to víc, než se dá vydělat kdekoli jinde.“

„To jsem nevěděla.“ Nikdy za celý svůj život jsem nemusela pracovat. Přesto jsem věděla, že sedmdesát pět dolarů je příliš málo za to, že celý večer obsluhoval lidi, jako je Gwendoline Finnová. Naznačila jsem Julianovi, aby mě následoval. „Pojď se mnou.“

„Kam?“

„Uvidíš.“

Zaváhal, ale jeho protest netrval příliš dlouho. O chvíli později mě následoval z kuchyně, chodbou kolem salónu až do šatny. Malá místnost voněla drahou kůží nových kabelek a navoněných kabátů hostů. Hledala jsem svou červenou bundu, kterou mi matka dala před třemi měsíci k narozeninám. Na háčku vedle ní visela i moje kabelka, která praskala ve švech, protože jsem do ní nacpala svůj skicák.

„Počkej chvíli,“ vyndala jsem ho a podala Julianovi.

Natáhl se, aby ho uchopil, a dveře šatny se za ním zabouchly.

Světlo bylo tlumené a ve srovnání s kuchyní byla místnost malá. Mezi všemi těmi kabáty a bundami jsme s Julianem museli stát blízko sebe. Nemohla jsem si nevšimnout, jak pěkně voněl jehličím a zeminou, i když celý večer jen roznášel tácy.

„Co to je?“ zeptal se Julian.

Zvedla jsem hlavu a překvapeně jsem zjistila, že si hledíme do očí. Se svými sto šedesáti centimetry jsem byla zvyklá k lidem spíš vzhlížet, a to i v lodičkách na podpatku. Ale s Julianem to bylo jiné.

Listoval v bloku a díval se na mé skici.

„Jen něco, na čem pracuju.“

„To vypadá dobře.“ Obrátil na stránku, kde byl první koncept *Děsivé dámy*. „To je komiks?“

„Možná,“ odpověděla jsem a zaneprázdněně jsem se hrabala v kabelce, abych mu nemusela dál odpovídat. Milovala jsem komiksy, grafické romány a manga. V tomto umění jsem se cítila jako doma, ale vysvětlovat to ostatním lidem, to bylo něco jiného. Zejména v kruzích, ve kterých se pohybovala moje rodina, mi byl odměnou za objasňování mé vášně většinou jen unavený úsměv.

Otevřela jsem peněženku, vytáhla několik bankovek a podala je Julianovi. „Tady.“

Vzhlédl od bloku a podíval se na peníze. Jeho oči se rozšířily. „To je moc.“

„Ne, není.“ Bylo to dvě stě třicet dolarů. Moje kabelka stála víc. „Vezmi si to.“

Zavrtěl hlavou. „To nejde.“

„Proč ne?“ Otevřel pusku, aby mi odpověděl, ale já se postavila před něj. „Hlavně neříkej, že je to příliš.“

„Já –“ Julian zmlknul, protože v tu chvíli se otevřely dveře do šatny. Ztuhl a já jsem instinktivně nacpala peníze zpět do své kabelky.

„Michaello!“ Nikdo jiný než moje matka nedokázal do jediného slova vtěsnat tolik pobouření, zklamání a hněvu. „Myslíš to vážně? Už zase?“ Přejela pohledem ode mě k Julianovi, a když si uvědomila, jak blízko u sebe jsme stáli, pohrdání v jejím pohledu se ještě zvětšilo. Člověk nemusel být zrovna jasnovidce, aby dokázal uhodnout, co se mojí mámě odehrává v hlavě; pro ni byla situace, ve které nás s Julianem našla, naprosto jasná. Byli jsme společně v zavřené šatně, s tlumeným světlem a provinilými obličejí.

„Chtěla jsem mu dát spropitné,“ vysvětlila jsem.

„Spropitné.“ Matka to slovo přímo vyplivla. „Tento druh ‚spropitného‘ si můžeš ušetřit, Michaello. Už jsme si tím prošli, nebo jsi zapomněla?“

„Ne, ale opravdu jsem chtěla jen...“ Zvedla jsem kabelku, abych znovu vylovila peníze.

Ale matka se už obrátila na Juliana. Její rudě nalíčené rty se zkroutily do vzteklého úsměvu, který obvykle používala jen u soudu na právníky protistrany. Julian stál vedle mě napjatý, ale výraz v jeho obličeji se nezměnil. Díval se na mou matku skoro lhostejně. A to se jí viditelně nelíbilo.

„A vy... vy jste propuštěn. Zmizte.“

Zalapala jsem po dechu. „Mami! Nemůžeš ho přece jen tak vyhodit.“

„Můžu. A udělám to,“ odpověděla stroze. „Ať už jste tu dělali cokoli, neplatíme těmto lidem, aby se s tebou schovávali ve skříni. Měl by být tam venku a obsluhovat nás.“

„To nebyl jeho nápad. Já –“

„Nech to být, Mikey,“ přerušil mě Julian. S prázdným výrazem mi podal můj skicák a udělal krok zpět.

Srdce se mi stáhlo. Musela jsem myslet na Laurence. Může si ho Julian ještě dovolit?

Procházel kolem mé matky, která ho najednou prudce chytla za paži a naklonila se dopředu s pokrčeným nosem. „Pil jste něco?“

„Já... ano,“ přiznal Julian tlumeným hlasem. „Půl skleničky.“

Matka znechuceně zavrtěla hlavou, i když sama měla nejméně čtyři sklenky šampaňského. „Ohlásím to vašemu šéfovi. Až s vámi budu hotová, už nikdy si v tomto městě u žádné cateringové firmy ani neškrtnete.“

Julian zatnul čelist a ruce v pěst. Ráda bych mu pomohla, ale svou matku jsem znala příliš dobře. Byla tvrdohlavá, měla železnou vůli a její rozhodnutí byla skálopevná. To z ní udělalo brilantní právničku, jakou bezesporu byla. Všechno, co bych řekla na Julianovu obranu, by situaci ještě zhoršilo. Jediné, co jsem mohla udělat, bylo mlčet a doufat, že matka bude mít hodně práce a na zdiskreditování Juliana zapomene.

Julian se otočil a odešel ze šatny, aniž se na mě podíval. Nemohla jsem mu to vyčítat. Koneckonců, do téhle situace jsem ho dostala já, a on si ani nevzal peníze, které jsem mu nabídla. Pravděpodobně už své falešné skromnosti litoval.

V tichosti a s pocitem slabosti kolem žaludku jsem ho sledovala, jak jde do kuchyně, aby si vzal věci. Pak pravděpodobně zmizí služebním vchodem a já ho už nikdy nevidím.

„Pojď!“ řekla moje matka ostrým hlasem. Nebyla to otázka, ale rozkaz. Dveře od šatny držela otevřené. A tak, jako v posledních několika týdnech často, jsem se kousla do jazyka a poslechla jsem – pro Adriana.

Pověsila jsem kabelku zpátky na háček a proběhla kolem matky směrem k salónu. Šla těsně za mnou, jako by se chtěla ujistit, že nepůjdu za Julianem, a celou dobu jsem v zádech cítila její vyčítavý pohled.

2. kapitola

O dva měsíce později

Ustoupila jsem o krok dozadu a podívala se na své umělecké dílo: pevnost vyrobenou z lepenkových krabic. Sahala až ke stropu mého nového bytu a na pravé straně měla otvor, kterým jsem mohla po čtyřech vlézt dovnitř. Postavení této pevnosti jsem věnovala tři hodiny života a ze stavění krabic na sebe jsem byla skrz naskrz pocená. Ale stálo to za to.

Otřela jsem si předloktím čelo, vytáhla mobil a pořídila několik fotografií své stavby. Poslala jsem je Adrianovi, přestože jsem nevěděla, jestli si je prohlédne. Moje zprávy se k němu zjevně dostávaly, ale nikdy jsem nedostala žádnou odpověď. I tak jsem udržovala jednosměrný tok naší komunikace v chodu. Díky tomu, že jsem mu dál psala, jsem měla pocit, že zůstávám stále součástí jeho života, i když jsme se neviděli tři měsíce. Chyběl mi a byla jsem stále víc znepokojená, ačkoli jsem byla zjevně jediná. Naši rodiče žili dál svůj život, jako by Adrian nikdy neexistoval. A zdálo se, že ani nikdo jiný o něj ve skutečnosti nemá zájem. Můj pokus, kdy jsem se před několika týdny snažila nahlásit pohřešovanou osobu, nevyšel. Policisté odmítli cokoli dělat. Adrian byl psychicky zdravý dospělý muž, který si prostě sbalil své věci

a dobrovolně odešel. V jejich očích se nestalo nic podezřelého ani nezákonného.

Zavrtěla jsem hlavou a odsunula vzpomínku stranou, protože jinak bych znovu probudila svůj vztek – pocit, který jsem v poslední době v souvislosti s rodiči měla často. Proto jsem taky byla velmi šťastná, že jsem se od nich konečně odstěhovala. Hledání vhodného bytu trvalo déle, než jsem očekávala, ale ode dneška oficiálně vlastním na Copper Avenue byt financovaný mými rodiči. Protože já jsem nikdy nic neušetřila. Nebylo to nutné. Před těmi událostmi kolem Adriana jsem si nikdy nemyslela, že mi jednoho dne bude nepříjemné žít z peněz mé rodiny.

Moje finanční závislost měla ale i pozitivní stránku: museli jsme si s rodiči povídat. Ačkoli jsem s nimi neměla nejlepší vztah, milovala jsem je a doufala jsem, že jednoho dne se naše rodina znovu semkne. Nevěděla jsem, jestli to byla možnost, nebo jen naivní zbožné přání, ale musela jsem to aspoň zkusit. A mohlo k tomu dojít jen tehdy, pokud zůstaneme ve vzájemném kontaktu. Byla bych spojovacím článkem mezi rodiči a Adrianem – jakmile bych ho našla.

Ještě naposledy jsem se podívala na fotky poslané Adrianovi a chystala se dát mobil zpátky do kapsy, když začal zvonit. Najednou se ve mně rozšířila směs strachu a naděje. To přece nemohla být náhoda! S třesoucíma se rukama jsem zvedla telefon a zírala na displej, jen abych právě zklamaně zjistila, že to nebyl Adrian, kdo mi zavolal. Ale kdo to tedy byl?

Neznámé číslo.

Rychle jsem přešla palcem po obrazovce, než mohl člověk na druhém konci zavěsit. „Haló?“

„Dobrý den, mluvím s Mikey Owensovou?“ zeptal se cizí hluboký hlas.

Zklamaně jsem svésila ramena. „Ano, mluvíte.“

„Tady je Patrick Walsh, ředitel centra Rainpride. Mluvili jsme spolu asi před třemi týdny, když jsi v mém zařízení hledala svého bratra.“

„Ano. Pamatuju si.“ Jak bych na to mohla zapomenout? Poté, co mi policie zamítla nahlášení pohřešované osoby, jsem své pátrání rozšířila. Prohledala jsem všechna místa setkávání LGBTQ komunity, která jsem ve městě znala, od poradenských středisek až po noční kluby. Pro tyto účely jsem si nechala udělat falešný průkaz, protože kdyby se o tom rodiče někdy dozvěděli, zabili by mě. Ale mně to za to riziko stálo.

„Je něco nového?“ zeptala jsem se bez velkých nadějí. Střízlivý tón pana Walshe nenaznačoval, že by pro mě měl dobré zprávy.

Povzdechl si. „Bohužel ne. Trochu jsem se poptával, informoval jsem o tvém bratrovi své zaměstnance, ale do Rainpride nepřišel.“ Pan Walsh se na chvíli odmlčel. „Jsi si jistá, že je stále ve městě?“

Ne. „Ano,“ odpověděla jsem neústupně. Nechtěla jsem si připustit možnost, že by mohl nějak přijít k penězům a opustit Mayfield. V tom případě bych měla mizivou šanci ho najít. A co když opustil nejen město, ale i Washington? Nebo rovnou Ameriku? Možná utekl do Kanady. Při té myšlence jsem ucítila slabost v kolenou. Volnou rukou jsem se opřela o svou pevnost.

„A bylas na policii?“ zeptal se zamyšleně pan Walsh.

Přikývla jsem, ale pak jsem si uvědomila, že mě nevidí. „Ano, byla. Nemůžou mi pomoci.“

„To je mi líto.“ V jeho slovech byla skutečná lítost. „Doufám, že svého bratra najdeš. Má štěstí, že tě má.“

Opravdu? Někdy jsem si nebyla jistá, jestli jsem opravdu vždy byla sestrou, kterou jsem chtěla být. Je zřejmé, že jsem udělala něco špatně. Proč by si jinak Adrian myslel, že musí utéct ode mě stejně jako od rodičů? Při tom pomyslení mě pokaždé píchlo u srdce.

„Díky za vaši pomoc, pane Walsh.“

„To je samozřejmost. Pokud se něco doslechnu, ozvu se.“

„Díky,“ řekla jsem znovu a ukončila hovor.

Ruku s mobilem jsem nechala pomalu klesnout. Prsty, napětím sevřené kolem displeje, rámovaly obrázek, který jsem si nastavila jako pozadí. Byli jsme na něm celá rodina, v tlustých péřových bundách na palubě lodi, která nás před čtyřmi lety vezla ledovou krajinou Grónska. Ten obrázek jsem si vybrala kvůli působivému ledovci v pozadí, ale dnes mi to připomnělo něco ztraceného, něco, co jsem chtěla zpátky.

Zasunula jsem telefon zpátky do kapsy kalhot a z kufru, do kterého jsem si zabalila nejdůležitější věci, aby byly během stěhování stále po ruce, jsem vytáhla notebook. Kromě mého MacBooku obsahoval kufr i několik kusů oblečení a toaletní tašku, tablet na kreslení, pět komiksů a dva bloky mé oblíbené značky. V jednom byly volné už jenom čtyři stránky a druhý byl zatím celý prázdný. Nemohla jsem se dočkat, až ho zaplním myšlenkami a představami o *Děsivé dámě*.

S notebookem v ruce jsem obešla svou pevnost a posadila se na jednu ze dvou lepenkových krabic, které lemovaly její vchod. Otevřela jsem si webovou stránku centra Rainpride a uvítala mě fotka usmívajícího se pana Walshe, pravděpodobně už pár let stará. Vedle fotky byl krátký text, ve kterém pan Walsh vyprávěl o svých osobních zkušenostech a rozhodnutí založit Rainpride.

Text jsem četla už dřív, takže jsem rovnou klikla na položku „Podpořit“. Zběžně jsem přelétla drobný tisk, ve kterém se psalo, na co budou peníze použity, a dostala se k tomu hlavnímu: „Vyberte částku.“ Nařukala jsem čtyřmístnou částku, klikla na „Dále“ a vložila číslo a kód své kreditní karty, které jsem znala nazpaměť od svých deseti let. Zůstatek na kartě dorovnávali rodiče každý měsíc.

„Díky za váš dar, pane a paní Owensovi,“ zašeptala jsem. Když už neměli slušnost postarat se o vlastního syna, mohly by jejich peníze pomoci aspoň jiným mladým lidem v podobné situaci.

Otevřela jsem messenger a poslala zprávu své nejlepší kamarádce Lilly: *Večeře?*

Její odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.

Lilly: *Nemůžu. Skype schůzka s Tannerem.*

Já: *Zítří. B&B?*

Lilly: *Ráda.*

Já: *16:00?*

Lilly: *17:00, mám ještě studijní kroužek.*

Já: *Perfektní. Těším se!*

Lilly: *Já taky. Tak zítří!*

Já: *Zítří. A hodně zdaru!!!*

Lilly: *Díky. <3*

Při vzpomínce na svou nejlepší kamarádku jsem se hrdě usmála. Lilly byla tou nejdůležitější, nejambicióznější a nejmilejší osobou, jakou jsem znala, a nemohla jsem se dočkat, až ji za pár měsíců uvidím v taláru a budu s ní prožívat slavnostní zakončení střední školy. Jak ji znám, pravděpodobně absolvuje s vyznamenáním.

Náhle se ozvalo klepání. Unaveně jsem vzhledla od počítače. Musel to být nějaký soused, který se chtěl představit. Mou novou adresu znali zatím jen rodiče a Lilly.

Než jsem zamířila ke dveřím, zavřela jsem notebook a odložila ho. Rychle jsem si uhladila tričko Wonder Woman, které jsem si koupila na posledním Comic-Conu, a prsty jsem si prohrábla vlasy. V mém bytě nebyla žádná zrcadla – což byla nejspíš výhoda, protože jsem si mohla aspoň představovat, že nevypadám tak špinavě a zpoceně, jak se cítím. Otevřela jsem dveře, připravena prohodit směrem k novým sousedům přátelské „dobrý večer“, ale když jsem je uviděla, nezmohla jsem se ani na slovo.

Před mými dveřmi stáli mladá žena a muž, kteří snad nemohli být víc odlišní. Ona byla malá a drobná, s rudými vlasy a pokožkou tak světlou, že bych jí nejraději nabídla trochu svého opalovacího krému. Muž vedle ní byl černocho a o dobré dvě hlavy vyšší než ona, se širokými rameny a tmavými očima, které na mě se zájmem hleděly. Nebyly to jen jejich vnější rozdíly, díky kterým jsem oněměla, ale především to, co měli společné: Oba byli oblečení jako elfové.

Ti dva se na mě usmáli, očividně pobavení mým úžasem.

Pomaloučku jsem se vzpamatovala a pozdravila je. „Ahoj Tauriel. Ahoj...“ odmlčela jsem se, protože jsem si nemohla vzpomenout na žádnou postavu tmavé pleti z Pána prstenů. Byl tam vůbec někdo takový? Bylo to přece jenom už pár let, co jsem ty filmy viděla naposledy. „Ne-Tauriel,“ dokončila jsem chabě a omluvně se usmála.

„To je v pořádku. To zpackal Tolkien, ne ty,“ řekl chlapík a nervózně si sáhl na špičaté uši. Měl na sobě oblek z hnědé kůže, připomínající válečnickou uniformu, s četnými sponami a pásky, ke kterým byly připevněny všelijaké druhy zbraní. Byla jsem si jistá, že nejsou skuteční, i když tak vypadali.

„Jeho smůla. Vypadáš báječně.“ Podívala jsem se na jeho doprovod a okamžitě jsem se opravila. „Vy oba vypadáte úžasně.“

Dívka na sobě měla zelené bavlněné šaty, předloktí měla zakrytá tmavými koženými manžetami a u pasu se jí pohupoval toulec se šípy. Chyběl už jen luk.

„Díky, jsi laskavá.“ Naznačila poklonu, která přesně ladila s jejím středověkým kostýmem. „Ty musíš být Michaela. Aspoň cedulka na zvonku to říká.“

„Mikey. Michaello mi říkají jen rodiče.“

„Dobře, tak Mikey. Já jsem Cassie.“ Ukázala na muže. „A to je Auri.“

„Auri?“ zeptala jsem se zvednutým obočím, i když jsem si byla jistá, že jsem se nepřeslechla. Zdrobněle znějící jméno se k osobě stojící přede mnou vůbec nehodilo. Ten chlapík byl obrovský a soudě podle jeho mohutných paží, pohrál by si s činkou vážící jako já jen na zahřátí před tréninkem.

„Vlastně Maurice, ale Auri je taky v pořádku.“

„Auri je senzační,“ řekla Cassie a vzhledla k němu svými velkýma zelenýma očima. Ti dva stáli tak blízko u sebe, že musela hlavu zaklonit skoro úplně dozadu. S takovým výškovým rozdílem určitě nebylo snadné líbat se vestoje.

Auri se na ni usmál. „No, ty tohle musíš říkat. Vždyť jsi to vymyslela.“

„To vymyslel Patrick Rothfuss,“ řekla pevně a vysvětlila: „Auri je postava z naší oblíbené knihy *Jméno větru*. Znáš ji?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, bohužel ne.“

„Můžu ti půjčit výroční vydání s ilustracemi, pokud mi slíbíš, že na něm nebudeš dělat oslí uši.“ Věnovala Aurimu výhruzný pohled.

„To by mě nikdy v životě nenapadlo,“ odpověděla jsem okamžitě. Nebyla jsem žádná velká čtenářka, přinejmenším ne knih,

ale o své komiksy jsem se starala velmi pečlivě. Pokaždé když jsem omylem roztrhla stránku v některém ze svých skicáků, jsem měla skoro infarkt.

„Žiješ tady sama?“ zeptal se Auri a zvědavě se předklonil. Byl dost velký na to, aby si snadno prohlédl celý můj byt. Ne že by toho bylo vidět o moc víc než moje lepenková pevnost, pár dalších krabic a gauč potažený fólií.

„Ano,“ odpověděla jsem a změnila téma, než se mohli zeptat, odkud беру peníze. Nikdy jsem se necítila trapně kvůli bohatství své rodiny, ale v tu chvíli jsem se styděla. Pravděpodobně proto, že část mě věděla, jak špatné je přijímat jejich kreditní karty a šeky, zatímco jsem je nenáviděla kvůli Adrianovi. „Studujete?“

Cassie přikývla. „Literární vědu, třetí semestr.“

„Grafický design,“ odpověděl Auri. „A sport.“

„Fotbal?“

Zašklebil se. „Ano, na stipendium.“

„Chvástale,“ zamumlala Cassie a jemně ho dloubla do boku. „A co ty?“

„Práva,“ odpověděla jsem a snažila se, aby to neznělo tak za-
hořkle.

Úvodní týden skončil a začaly přednášky. Po prvním dni jsem se upnula k bláhové myšlence, že to nemůže být tak strašné, jak jsem očekávala. Ale už druhý den mě z toho vyvedl. Nenáviděla jsem to. Nenáviděla jsem každou minutu. Nenáviděla jsem každé slovo, které pronesli moji profesori. A nenáviděla jsem americký právní systém. Trochu snesitelné to bylo jen díky mojí spolužačce Alize.

„Který semestr?“ zeptal se Auri.

„První.“

Cassie zatleskala rukama. „Nováček. Ráda tě tady provedu.“
Usmála jsem se. „To je od tebe milé, ale já jsem z Mayfieldu.“
„Ach tak.“ Zmateně na mě zamrkala. „Rozumím. Zmátlo mě, že máš vlastní byt a tak.“

„No, ano... Byla jsem prostě připravená odstěhovat se od rodičů.“ Kdyby se nestalo to s Adrianem, pravděpodobně bych zůstala ještě doma. Nebo vlastně ne, protože kdyby byl Adrian stále s námi, studovala bych s ním na Yale, a ne sama na MFC.
„A odkud...“ Ztichla jsem, protože jsem najednou něco zaslechla. Se zadržným dechem jsem poslouchala škrábavé zvuky, které – jak se zdálo – vycházely z vedlejšího bytu. Škrábání se mísilo se žalostným mňoukáním.

„A jéje, někdo má hlad,“ poznamenal Auri.

Cassie provinile stiskla rty. „Měli jsme ho nakrmit už před dvěma hodinami.“

„To je vaše kočka?“ zeptala jsem se potěšeně. Zřejmě jsem potkala přesně ty pravé sousedy. Třeba bych konečně mohla mít domácího mazlíčka. Ale nechtěla jsem nic uspěchat. Možná až se lépe usadím a zvládnou první semestr.

Cassie vyndala ze svého toulce šípy a sáhla na dno pro svazek klíčů. „Laurence patří našemu spolubydlícímu, který v sobotu vždycky pracuje dlouho do noci, takže se mu o něj staráme.“

Rozčileně jsem se podívala na Cassie. „Cos říkala? Jakže se ta kočka jmenuje?“

„Laurence.“ Zasmála se. „Vím, je to dost zvláštní jméno pro kotě.“

Souhlasně jsem přikývla, ale v duchu jsem byla už o krok dál. To nemohla být náhoda. Vyloučeno. Kolik koček jménem Laurence mohlo být v Mayfieldu? Jistě ne mnoho a to znamenalo,

že číšník na večírku mých rodičů musel být spolubydlící Cassie a Auriho. Julian. Nezmiňoval se dokonce o Cassie? Už jsem si nebyla jistá, ale stejně tak jsem nečekala, že ho ještě uvidím. Od toho večera před dvěma měsíci jsem na něj znovu a znovu myslela, v neposlední řadě kvůli svému špatnému svědomí. Ale pokud by tu žil, znamenalo by to, že jsem dostala druhou šanci. Mohla bych odčinit to, co jsem pokazila.

„Ten váš spolubydlící, nejmenuje se náhodou Julian?“ zeptala jsem se a snažila se skrýt své vzrušení. Cassie svařtila čelo. „Ano. Julian Brook. Vy se znáte?“

„Tak nějak,“ odpověděla jsem rozpačitě a přemýšlela, jestli jim o mně řekl. Věděli o arogantní náně, která mohla za jeho vyha-zov? Nebo tu část večera přeskočil? „Setkali jsme se na večírku.“

Auri zvedl obočí. „Opravdu?“ Zněl překvapeně.

„Ano.“

Vyměnili si významný pohled, který trval několik vteřin, a pak se ke mně Cassie otočila, stále se šípy v ruce. „Co to bylo za večírek?“

„Nudný,“ odpověděla jsem opatrně. „On tam pracoval.“

„Aha.“ Její tvář se rozjasnila úsměvem. „Už rozumím.“

„Čemu rozumíš?“

Auri si odfrkl. „Julian by na večírek nikdy dobrovolně nešel.“

„Nikdy?“ zeptala jsem se zmateně.

Cassie zavrtěla hlavou. „Nikdy.“

„Ten kluk je nemocný, je to workoholik,“ řekl Auri a založil si ruce na prsou. „Stále mu říkám, aby ubral, ale když není na MFC, je v jedné ze svých desítek prací.“

Desítky prací. A já jsem ho připravila o sedmdesát pět dolarů od mých rodičů.

„Takže právě teď někde obsluhuje?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase. Koneckonců, byla sobota večer, ideální doba pro práci v cateringu. Možná že si na něj matka zapomněla stěžovat u jeho šéfa.

Cassie zamyšleně našpulila rty. „Nejsem si jistá.“

„Ne, neobsluhuje,“ řekl Auri. „Pan Gordon ho vyhodil. Nepamatuješ si to? Proto už nenosí domů žádné jednohubky.“

„Správně, jednohubky, které na mě nikdy nezbyly.“

„Chceš říct, že ti nechutnaly.“

„Jenom ty se syrovou rybou. Ostatní ano.“

„Aha, tak to jsem teda špatně pochopil.“

Cassie obrátila oči v sloup. „Samozřejmě.“

Bylo zábavné sledovat, jak se oba láskyplně hádají, ale začínala jsem mít pocit, že Juliana moc dobře neznají. Jak to, že nevěděli jistě – a odhadovali to jen podle chybějících jednohubek – zda byl jejich spolubydlící vyhozen z práce? Moje černé svědomí to samozřejmě nijak neumenšilo, ale Julianův kocour už kvůli mně nemohl tak dlouho čekat na jídlo. Během celého rozhovoru neúnavně škrábal na dveře. „Měli byste jít raději nakrmit Laurence.“

„Ach bože, ano.“ Cassie spěšně zastrčila šípy zpět do toulce a začala přetáčet klíče na kroužku. Bylo jich tam nejméně dvanáct.

„Jste strašní kočičí rodiče,“ řekl Auri a postrčil Cassie, která stále hledala ten správný klíč ke dveřím jejich bytu.

„Kdyby to byla naše kočka, bylo by to jiné.“

„My bychom neměli kočku, ale psa.“

Cassie se místo odpovědi otočila ke mně. „Moc rádi jsme tě poznali, Mikey. Určitě se zase brzy uvidíme.“

„Samozřejmě! Taky mě moc těšilo.“ Zamávala jsem oběma na rozloučenou a oni rychle vešli do bytu, přičemž nechali ve

dveřích jen malou škvíru, aby Laurence nemohl utéct na chodbu. Na okamžik jsem se zastavila a zírala na přivřené dveře. Julian Brook. Kdo by si to pomyslel?

3. kapitola

„No konečně!“ Když jsem s čtvrt hodinovým zpožděním vešla do kavárny *Beans & Bread*, kterou jsme si oblíbily už na konci základky, Lilly vyskočila ze židle.

Objevily jsme to tady náhodou, když jsem před lety nesla pár kousků svého oblečení do nedalekého secondhandu. Ten už dnes neexistoval a roztomilou kavárnu místo toho lemovaly potemnělý obchod pro dospělé a nehtový salón, jehož okna zdobila otravná blikající světla.

„Promiň, byl velký provoz.“ Pozdravila jsem se s Lilly objetím a sklonila se k Lincolnovi, abych ho políbila na světle hnědé vlásky.

Vzhlédl a usmál se na mě. „Mikey!“

„No, jak se má můj velký chlap?“

„Máma řekla, že bych ti měl namalovat obrázek.“ Horlivě zvedl list papíru, který ležel na dětské židli, a pyšně ho držel ve výši mých očí.

Bylo to... Netuším, co to mělo být. Lev? Explodující mimozemšťan? Abstraktní zobrazení vesmíru? Nevěděla jsem, ale usmála jsem se a pochválila ho.

Oči se mu rozzářily ještě víc a okamžitě se vrátil k práci. Divoce škrábal pastelkou po papíře.

Tázavě jsem se podívala na Lilly.

Vzhledově byla moje nejlepší kamarádka mým pravým opakem. Měla modré oči a blondaté vlasy, které jí půvabně splývaly po zádech. Byly úplně jiné než moje přírodní kudrny, které nikdy neudělaly to, co jsem chtěla. Jejich krocení pro mě bylo vždycky výzvou a každé ráno jsem jim vyhlašovala válku za pomoci vlasové žehličky. Pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. Uklidněná, že ani Linkova máma nerozpoznala, co by na obrázku mělo být, jsem se posadila a vytáhla ze stojánku denní nabídku. Prohlížela jsem ji čistě ze zvyku, protože u Ricka jsem si vždy objednávala to samé.

„Nikdy neuhodneš, kdo bydlí v bytě vedle mě.“

„Nick Robinson!“

Odfrkla jsem si. „Jistě, a pode mnou žije Keiynan Lonsdale.“

„Škoda, řekla bych mu ano.“

„Samozřejmě,“ souhlasila jsem, jako by bylo skutečně možné, aby herci z *Love Simon* byli moji sousedé. „Malá nápověda: není to celebrita.“

„Hmmm.“ Zamyšleně si ukazováčkem poklepala na bradu.

„Alexandra Courtinová?“

Alex několik let navštěvovala stejnou drahou soukromou školu jako já a Lilly, dokud nebyl její otec zatčen za praní peněz a rodina tak neztratila veškeré jmění. Poté se údajně někde ukryli. Ve skutečnosti ale nikdy neopustili Mayfield, pouze se stáhli z kruhů samozvané smetánky.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ani Alex. Tak já ti to řeknu: Julian Brook.“

Lilly se zamračila. „Kdo?“

Zasunula jsem menu zpět do stojánku. „Julian. Ten číšník.“

„Aha. Ten, kterého jsi nechala vyhodit?“ zeptala se Lilly a zároveň vytáhla z kabelky kapesník a utřela Linkovi nos.

„Nenechala jsem ho vyhodit. Řada nešťastně zamotaných okolností vedla k tomu, že ho vyhodila moje matka,“ odpověděla jsem, ale pocit viny byl okamžitě zpět a z mojí mysli se vynořila vzpomínka, jak se ke mně Julian s chladným a uzavřeným výrazem otočil zády.

„Co teda řekl Julian, když tě viděl?“

„Nic. Ještě jsme se nesetkali.“ Zachytila jsem pastelku, která se kutálela k okraji stolu, a podala ji Linkovi. Okamžitě začal nad svým explodujícím mimozemským lvem malovat fialové čáry. „Jeho spolubydlící se u mě včera zastavili, jen mezi dveřmi, a tak jsem to náhodou zjistila.“

„A tys k němu hned nešla?“

Obrátila jsem oči v sloup. Prostě mě příliš dobře znala. „Byl v práci.“

„A dnes ráno?“

„Chtěla jsem ho nechat vyspat.“ Lilly tázavě zvedla jedno obočí. Povzdechla jsem si. „No, možná jo, možná ne. Byla jsem vzhůru až do dvou ráno a vůbec jsem ho neslyšela přijít. Nebo se kolem mého bytu proplížil mimořádně tiše.“

„Nebo zůstal se svou přítelkyní.“

„Nebo tak.“ Když jsem viděla, že se k nám blíží Rick, majitel *Beans & Bread*, zmlkla jsem.

„Dobré ráno, dámy,“ pozdravil nás s těžkým skotským přízvukem. „Jak se máte?“

„Výborně. A ty?“ zeptala se Lilly s úsměvem.

Link spustil oči ze svého obrázku a zíral na Ricka. Bylo mu padesát, měl velké břicho a šedé vlasy a vousy, díky nimž vypadal celý rok jako Santa Claus.

„Nemůžu si stěžovat.“ Usmál se. „Co vám přinesu?“

„Jablečný džus pro Linka. Chai latte pro mě a...“ Lilly zmlkla a zadívala se za Ricka na vystavené zákusky. Toužebně pohlédla na citrónové muffiny.

Nenáviděla jsem, jak váhala. Chtěla muffin, ale myslela si, že si ho nezaslouží. Během těhotenství přibrala skoro čtrnáct kilo a od té doby dalších pět. Což nebylo špatné, zvláště když si člověk uvědomil, že nejen vychovávala malé dítě, ale zároveň dodělávala střední školu. Ale Lilly si svou nadváhu stále vyčítala.

Nakonec zavrtěla hlavou. „Nic dalšího, díky, to je vše.“

Rick přikývl. „A pro tebe?“

Usmála jsem se. „Jako vždycky.“

„Dvojité espresso a koláček s marmeládou. Jsem tu hned.“ Odešel do kuchyně, ze které se po chvíli rozšířila nádherná vůně karamelizovaného cukru. Nábytek v *Beans & Bread* byl divokou směsicí barev a stylů. Zelené stoly, červené židle a žlutá křesla v nejrůznějších tvarech a odstínech. Nic se k sobě nehodilo. Jako by Rick a jeho žena vybavili svůj podnik kousek po kousku z nějakého bazaru.

Ukradla jsem Linkovi jednu pastelku a kousek papíru. „Jak se má Tanner?“ zeptala jsem se Lilly a začala kreslit ženskou postavu. Neustálé čmárání na cokoliv byl zlozvyk, který mi rodiče neustále vytýkali. Mysleli si, že to je projev nudy nebo nezájmu, ale nebylo to tak. Většinou mi kreslení naopak pomohlo lépe se soustředit.

„Princeton ho stresuje. Vlastně chtěl přijet o víkendu domů, ale profesori ho zavalili prací. Dřív než koncem měsíce se sem pravděpodobně nedostane.“ Lilly se s unaveným úsměvem podívala na Linka, který si taky vzal nový list papíru a divokými pohyby kreslil na papír černé kruhy. „Každý večer se na tátu ptá.“

„Samozřejmě. Chybí mu. Ale Tanner už brzy přijede.“

Lilly si povzddechla. „To doufám.“

Naklonila jsem se a položila svou ruku na její. Zřídka kdy projevovala slabost, protože chtěla být silná pro Lincolna. Ale teď měla slzy v očích a já jsem viděla, jak moc touží po Tannerovi. Nejen po Tannerovi jako otci jejího syna, ale taky po Tannerovi, chlapci, kterého milovala půl desetiletí.

Byl o tři roky starší než ona a studoval pátý semestr na Princetonu. Když se Lilly dozvěděla o svém těhotenství, byl tam už přijatý. Aby mohl být při narození syna, začal studovat o jeden semestr později. Dokonce uvažoval o přesunu na MFC, ale titul z elitní univerzity by mu mohl později otevřít další dveře. Kromě toho bylo studium na Princetonu v jeho rodině tradicí. A její porušení by vedlo jen k další zlé krvi. Dle názoru jejich rodičů už tak dobrá pověst obou rodin dost utrpěla nechtěným těhotenstvím nezletilé.

„Určitě. A uvidíš, že těch pár týdnů uběhne jako voda.“

„Ano, a pak si užijeme tři pěkné dny, abychom se zase neviděli další měsíc.“ Lilly se zhluboka nadechla, opřela se a její ruka vyklouzla zpod její. „Někdy si říkám, jestli jsem se rozhodla správně.“

„Ale jistěže ano,“ ujišťovala jsem ji s přesvědčením, které vycházelo z mého srdce.

Lilly nepochybovala o správnosti svého rozhodnutí mít Linka, ale spíš o snaze dodělat střední školu. Právě z tohoto důvodu neodešla s Tannerem do New Jersey, kde by se kromě svého náročného studijního plánu musela sama starat o Linka. Tady v Mayfieldu je podporovaly jejich rodiny a taky přátelé. Dokonce i Tannerovi snobští rodiče po narození vnuka roztáli.

„Teď to máš těžké, ale až se později ohlédneš zpátky, budeš hrdá na to, čeho jsi dosáhla.“

„Nebo budu litovat, že jsem nestrávila víc času s láskou svého života.“

Odmítavě jsem mávla rukou. „S tímhle si nedělej starosti. Jste ještě hodně mladí a máte před sebou padesát nebo šedesát let, ve kterých si navzájem polezete na nervy. Tohle je jen taková předehra.“

Lilly si odfrkla. „Pěkně dlouhá předehra.“

Pokrčila jsem rameny a naklonila se znovu přes svůj výkres. „Dřív to bylo něco, čeho sis na Tannerovi cenila.“

Přitlačila jsem se na dveře a zírala kukátkem na chodbu před mým bytem. Bylo pondělní ráno a měla bych se pomalu vydat na přednášky, ale dala jsem si posledních pět minut, jestli se nedočkám Juliana. Minuty pomalu ubíhaly. Lilly by se mi smála, kdyby mě tak viděla, ale nemohla jsem si pomoci. Chtěla jsem Juliana znovu vidět a omluvit se mu.

V následujících dnech po večírku jsem na něj a na Laurence musela stále myslet. Chtěla jsem zavolat do cateringové společnosti, aby ho vyhledali a předali mu peníze, které si ten večer odmítl vzít. Ale abych to mohla udělat, musela bych požádat svou matku o jméno té společnosti, což nebylo možné. Okamžitě by jí došlo, o co jde, udělala by mi přednášku a Julian by se pak pravděpodobně dostal do ještě větších problémů. Snášela jsem tedy své špatné svědomí, dokud ho nevystřídaly obavy o Adriana. Ale teď, když mi osud přihrál druhou šanci, jsem chtěla napravit, co jsem pokazila.

„No tak, pojď už,“ zamumlala jsem. Netrpělivě jsem zírala do prázdné chodby. Dřív nebo později musel přece Julian jít na

přednášku nebo do práce. Když jsem uslyšela cvaknutí dveří, šokovaně jsem sebou trhla, přestože jsem právě na tenhle zvuk celou dobu čekala. Pulz mi vyletěl raketově vzhůru a já přitiskla oko ještě blíže ke kukátku, což mi trochu omezilo výhled. Nejprve jsem viděla jen rozmazaný stín po své pravici, ale o vteřinu později jsem ho poznala: Julian. Běžel kolem mého bytu ke schodům.

Rychle jsem popadla batoh, který jsem měla opřený o nohu, a otevřela dveře.

Julian se polekaně otočil a ztuhl.

Pohled jeho zelených očí byl cizí a zároveň známý. Ve svých vzpomínkách jsem ho viděla tisíckrát, jeho špičatý nos, plné rty a důlky ve tvářích. Vlasy měl teď kratší, než když jsme se poprvé setkali, a místo uniformy číšníka měl světlé džíny a černý svetr, který se na konec léta ve Washingtonu zdál příliš teplý.

„Ahoj,“ pozdravila jsem s úsměvem a snažila se, aby to znělo přirozeně.

„Ahoj,“ odpověděl Julian s nepatrným pokývnutím. Vypadal zaskočeně, ale ne překvapeně, asi mu už Auri a Cassie o mně řekli.

Usmála jsem se na něj. „Jak se máš?“

„Dobře.“ Zaváhal. „A ty?“

Chvilí jsem přemýšlela, že mu řeknu pravdu, ale rychle jsem ten nápad zavrhl. Pravděpodobně by si myslel, že jsem úplně šílená. „Nemám si na co stěžovat.“

„Fajn,“ odpověděl vyrovnaně, a než jsem stačila něco říct, otočil se ke mně zády a rychle odešel. Prostě jen tak.

Zaraženě jsem se za ním dívala. Co to mělo být? Poté, co jsem na něj víc než půl hodiny čekala, aniž bych věděla, jestli to vůbec něco přinese. Po vině, kterou jsem poslední dva měsíce cítila, mělo snad tohle být všechno? To tedy ne. Možná mě vůbec

nepoznal, a tak jen předstíral, že ví, o koho jde, protože se styděl zeptat. Nakonec šaty od Louise Vuittona a tričko s komiksovým potiskem jsou od sebe vzdálené několik galaxií.

Rychle jsem zamkla dveře svého bytu a rozběhla se za Julianem. Schody pod mými rychlými kroky vrzaly, ale zpomalila jsem, až když jsem ho dohonila.

„Ahoj,“ řekla jsem znovu. „Pamatuješ si na mě?“ Slyšela jsem, jak nejistě to zní, protože jsem netušila, co dělat, když řekne ne.

Aniž se zastavil, narovnal si popruh tašky a podíval se na mě přes rameno. „Ano.“

Ulevilo se mi. Ale zároveň mi bylo hůř. S očekáváním jsem zírala na zadní část jeho hlavy v naději, že něco přidá. Ale mlčel a já byla s každým dalším krokem nervóznější.

„A?“ zeptala jsem se nakonec.

„A co?“

„Nechceš mi vynadat?“

Zastavil se v přízemí před poštovními schránkami a odemkl dvířka se jmenovkami Brook, Kingová, Remington. „Vlastně ne.“

„Opravdu ne?“ zeptala jsem se a sledovala ho, jak si ze schránky bere svazek dopisů. Listoval mezi nimi, ty se svým jménem si dal do kapsy a ostatní vrátil zpět. „Propustili tě kvůli mně.“

„Ano,“ řekl Julian klidným hlasem.

Zamračila jsem se. Jak jen mohl být tak klidný? Kdybych byla na jeho místě, vztekala bych se. „Ty vážně nejsi vůbec naštvaný?“

Julian si povzdechl a otočil se ke mně. Bylo to poprvé od události v šatně, kdy jsme se setkali takhle tváří v tvář. Byl tak blízko, že bych si byla jeho přítomnosti vědoma, i kdybych zavřela oči.

Podíval se mi do očí. „Vypadám rozzlobeně?“